

Den hårda sidan av Mexiko, drogkriget

Den hårda sidan av Mexiko, drogkriget

Daniel: När jag tänker på Mexiko då kan jag inte riktigt låta bli att tänka på **mariachis**. De där gubbarna med stora hattar och enorma gitarrer som sjunger och spelar nån romantisk gråtlåt. Sen brukar jag tänka på sol, grymt god mat som **tacos**, **enchiladas** och **quesadilla**...och de där pappersåsnorna, ni vet, som man har på barnkalas och som man hänger på ett träd, och som man sen slår sönder med en pinne. **Piñata** heter det. Och just det, **tequila** också.

Men den här bilden av Mexiko är ju faktiskt inte helt sanningsenlig.

Idag ska Anaconda resa till en annan sida av semesterparadiset, långt bort från fest och solstolar. Vi ska till Matamoros, en av Mexikos gränsstäder. Här bor ungefär en miljon människor, som har börjat få det allt tuffare. Det är genom Matamoros som många mexikaner kommer för att försöka fly in i USA, och det är även i Matamoros där det pågår ett knarkkrig.

Zélica: Klockan var väl tio på kvällen och jag låg och sov. När dörren till mitt hus stängdes hördes en smäll. Jag vaknade för det var ett starkt, ihållande ljud. Och mamma kom upp och sa: "De skjuter." Min första tanke var att gå och se vad som pågick, och där stod några soldater och sköt mot söder. Skottlossningen pågick nån timme mellan knarkhandlarna och soldaterna. Och så småningom började soldaterna t.o.m. skratta, för de var på väg att få fast knarkhandlarna. De hade så att säga vunnit. De förde t.o.m. bort dem.

Visst blir man rädd, men så tänker man att det är nåt som man måste lära sig att leva med.

Veronica: Det här är 18-åriga Zélica. En mexikanska som bor i miljonstaden Matamoros, en mexikansk gränsstad mot USA. Varje dag så åker hon till Brownsville på USA-sidan för att studera. Historiskt så har människor passerat gränsen i tusental varje dag för att till exempel studera i grannstaden eller jobba. Men för ett tag så sen utbröt ett knarkkrig här på den mexikanska sidan. Och det var därför som Zélica väcktes av skottlossning utanför sitt hus. Varje dag kan man läsa om nya mord, och ibland används granater. Men Zélica vägrar att vara rädd. Nu är hon på väg hem från skolan i Brownsville, och vi sitter i hennes bil på bron, på väg till Matamoros.

Zélica: Nu är vi i Matamoros, vi har precis kört över bron. Och vi kör på den mest trafikerade gatan i Matamoros som heter Álvaro Bregón.

Veronica: Men vad tänker du när andra studenter säger att de är rädda för att komma till Mexiko?

Zélica: Nej, jag tycker inte att de ska vara rädda, men det är som om skräcken har spritt sig bland folk. Ofta är det bara att de inbillar sig att både det ena och det andra ska hända. Det är elakt tal som sprider sig.

Veronica: Det är ganska mycket militärer på gatorna och maskinvapnen är läskiga. Ingen har kollat mitt pass på vägen in i Mexiko, men på tillbakavägen då gäller det att vara beredd, för USA:s inställning till Mexiko har ändrats de senaste åren. Tusentals mexikaner arbetar varje dag i USA, men illegala migranter har fått ett nytt hinder nu, och det är en väldig mur. Muren är kontroversiell, dels för att den är dyr, men vissa har också drabbats personligen av den, och en av dem är Eloísa Tamez, som har fått sin mark delad i två av muren.

Eloísa: Ja, det stämmer. Den 7 augusti 2007 meddelade myndigheterna mig att de var intresserade av min mark för de skulle bygga en mur där. Jag tittade på dokumentet och sa nej, och då sa myndigheterna att de hade rätt till min mark, och eftersom jag inte hade gett dem tillstånd så skulle de stämma mig, och att jag snart skulle få ett brev där de talade om vad som skulle hända.

Den hårda sidan av Mexiko, drogkriget

Veronica: Och vad skulle kunna hända?

Eloísa: Jo, att jag skulle förlora marken, och att det enda jag kunde begära för det här med marken var 100 dollar, 100 dollar.

Veronica: Eloísa gjorde som många andra motstånd mot muren, och drog myndigheterna inför rätta, men förlorade. Något som speciellt upprörde henne var att vissa markägare, till exempel bostadsområden med rika, inflytelserika personer har sluppit att ha muren på sin mark.

Eloísa: I och med att myndigheterna agerade på det här sättet struntade de i de mänskliga rättigheter som vi hade. Och hur kunde det vara så att de rika inte....., men vi? Så vi lämnade in en stämningsansökan i ärendet, men hittills har inte frågan fått nån lösning.

Daniel: Vi ska snart åka tillbaka till Matamoros, men innan vi gör det ska vi ringa upp Edme Domínguez Reyes. Hon är själv från Mexiko och arbetar som universitetslektor i ämnet Latinamerikastudier. Edme är nog den som bäst kan svara på frågan varför det här knarkkriget överhuvudtaget har brutit ut i Mexiko.

Edme: Hallå. Edme.

Daniel: Vad handlar knarkkriget i Mexiko om?

Edme: Det är ett krig mot kartellerna, olika karteller av knarkhandlare. Det här tog sin början när mera knark började passera genom Mexiko och inte som tidigare bara genom Colombia och Karibien. Den nuvarande regeringen beslöt att man måste förhindra att kartellerna fortsatte att korrumpdera den politiska apparaten och beslöt att sätta in militär. Men det enda som händer är att de här grupperna med knarkhandlare, de här kriminella grupperna, krossas och börjar ett krig med varandra för att lägga under sig vissa områden. Och därmed har våldet trappats upp. Det har eskalerat från år 2000 fram till i dag, år 2010. Våldet har bara blivit allt häftigare sedan presidenten beslutade sätta in militär eftersom polisen, som han sa, var helt korrumpad. Så presidenten satte faktiskt i gång ett krig som han inte är på väg att vinna. Och till råga på allt respekterar inte militären civilbefolkningens rättigheter, respekterar inte lag och rätt, och fängslar vem som helst. Och det gör att folk blir desperata, för de får inte skydd av någon, varken av militären eller av polisen... Och ingen hyser längre något förtroende för myndigheterna. Det är det som är problemet.

Daniel: Det är alltså ett krig mellan knarkkartellerna och den statliga militären. Bara en bråkdel av Mexikos befolkning är direkt insyltad i konflikten men ändå så drabbas nästan hela landets invånare direkt eller indirekt av knarkkriget. Och en av dem är just Zélica. Vår reporter Veronica Lilja och hon har precis kört in i ett allt mörkare Matamoros. En sak är Zélica säker på, och det är att trots att hon bor mitt i ett krig ska inga skottlossningar få hindra henne från att leva ett drägligt liv.

Zélica: Nej, det här kommer inte att vara över på en månad eller en vecka. Det här kommer att fortsätta. Och då tänker jag: "Jag tänker inte vara rädd." Självklart är man försiktig, men jag tänker inte låta det här hindra mig från att leva mitt liv och från att gå ut.

SLUT

ANACONDA SOCIEDAD

**Den hårda sidan av Mexiko,
drogkriget**

SPANSKAI PALABRAS
PROGRAMMANUS ALAIRE

PROGRAMNR 101755002